

OSIEM BŁOGOSŁAWIEŃSTW, CZYLI EWANGELICZNA RECEPTA NA SZCZĘŚCIE

Cele lekcji – wymagania ogólne

- ukazanie, na czym polega realizowanie w życiu drogi Ośmiu Błogosławieństw.

Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Uczeń:

- we współpracy z rówieśnikami określa sposoby osiągnięcia szczęścia;
- interpretuje samodzielnie ewangeliczne Błogosławieństwa;
- wyjaśnia, jakie konkretne zachowania i postawy są realizacją ewangelicznych Błogosławieństw.

Wartości

- dążenie do szczęścia zgodnie z jego chrześcijańską wizją.

Propozycja realizacji

Wprowadzenie

Metoda – recepta. Nauczyciel zapisuje na tablicy pytanie kluczowe: „Jak żyć, aby osiągnąć szczęście?”. Następnie prosi uczniów, aby dobrali się w grupy po 4–5 osób. Grupy wyłaniają swoich liderów, którzy z kolei odbierają od nauczyciela materiały do pracy: formularz recepty (załącznik 1) i markery. Nauczyciel wyjaśnia, że zadaniem grup jest sformułowanie odpowiedzi na pytanie kluczowe poprzez uzupełnienie recepty.

Liderzy grup po wykonaniu zadania prezentują efekty pracy – recepty na szczęście, które nauczyciel eksponuje w widocznym miejscu.

Podsumowanie: uprawianie sportu, zdrowa dieta, grono przyjaciół, równowaga między nauką, pracą i relaksem, bezpieczeństwo materialne i finansowe, dobre wykształcenie, możliwość rozwijania pasji, pomaganie innym, podróżowanie itd. są zaleceniami, których wdrożenie doprowadzi do szczęścia. Będzie to jednak szczęście ziemskie, doczesne, ulotne. Osobom wierzącym chodzi jednak o coś nieskończenie większego – o szczęście wieczne. Receptę na takie szczęście proponuje Pan Jezus w Kazaniu na Górze. Mówi w nim o ludziach błogosławionych, co należy rozumieć najpierw jako ‘napełnionych łaską uświęcającą, napełnionych obecnością Boga’, a także jako ‘szczęśliwych’.

Nauczyciel pokazuje uczniom „receptę Jezusa” (załącznik 2) i odczytuje fragment Mt 5, 1-12.

Rozwinięcie tematu

Metoda – poczta odpowiedzi. Nauczyciel zapisuje na tablicy pytanie kluczowe: „Jaki jest człowiek z wylosowanego przez ciebie Błogosławieństwa (czym się on charakteryzuje, jak postępuje)?”. Następnie umieszcza pod pytaniem osiem dużych kopert. Na froncie każdej z nich powinna być zapisana treść innego z Ośmiu Błogosławieństw. Nauczyciel rozdaje uczniom do wylosowania paski z poszczególnymi Błogosławieństwami (załącznik 3). Wyjaśnia, że zadaniem uczniów jest udzielenie odpowiedzi na kluczowe pytanie i zapisanie ich na odwrocie pasków papieru. Gdy to zrobią, umieszczają je w odpowiednich kopertach.

Po wykonaniu zadania przez uczniów nauczyciel przekazuje koperty ośmiu osobom. Uczniowie wyjmują zawartość kopert i po kolei odczytują. Gdy odczytana zostanie zawartość danej koperty, nauczyciel odnosi się do tych pomysłów i dopowiada treści zawarte w sekcji *Podsumowanie*. Następnie odczytywana jest zawartość kolejnej koperty.

Podsumowanie: człowiek „ubogi w duchu” ma wszystko „u Boga”: to Jego stawia na pierwszym miejscu, Jego Osobę przedkłada nad wszystko inne i nie przywiązuje się do dóbr materialnych.

Człowiek „smucący się” to ktoś, kto doświadcza udręki z powodu zła obecnego w świecie (np. niesprawiedliwości, chorób, śmierci), ale przede wszystkim ktoś, kto ma świadomość własnej niedoskonałości moralnej (smuci się własnymi grzechami).

Człowiek „cichy” (albo „łagodny”) to osoba pokorna, skromna, daleka od próżnej chwały, a także panująca nad gniewem czy chęcią zemsty.

Człowiek „złakniony i spragniony sprawiedliwości” przede wszystkim dostrzega jej brak wokół siebie oraz wprowadza ją w wymiarze indywidualnym i społecznym, żyjąc zasadami Królestwa Bożego już tu na ziemi, ale to również ktoś, kto pragnie świętości i robi wszystko, aby ją osiągnąć.

Człowiek „miłosierny” ma świadomość, jak wiele przebaczył mu Bóg i jak hojnie obdarza go łaską i dlatego postępuje podobnie wobec bliźnich: współczuje, pomaga, przebacza, odpowiada miłością na nienawiść.

Człowiek „czystego serca” ma czyste sumienie, bo zachowuje prawo Boże w myślach, słowach i uczynkach, czyli ostatecznie kocha czystą miłością.

Człowiek „wprowadzający pokój” to ktoś, kto współpracuje z Bogiem, rozwijając swoje zalety i poprawiając wady, dzięki czemu ma pokój w sercu. Taki człowiek przywraca zgodę między innymi ludźmi i buduje życzliwe relacje.

Człowiek „cierpiący prześladowanie dla sprawiedliwości” wybiera wartości wyższe (miłość, wiarę, prawdę, solidarność, przebaczenie) kosztem niższych (wygody, komfortu, świętego spokoju), przez co naśladuje Jezusa, łącząc się z Nim w Jego cierpieniu.

Zakończenie

Osiem Błogosławieństw można potraktować nie tylko jako receptę na szczęście – to oczywiście tylko pewna metafora. Osiem Błogosławieństw to przede wszystkim nowe prawo moralne. Dla chrześcijanina nie tylko Dekalog jest wskazaniem etycznym, ale także Błogosławieństwa. Dekalog nie jest wystarczający.

Warto podkreślić, że w tym nowym kodeksie moralnym Jezus niczego nie narzuca, ale objawia drogę do prawdziwego i wiecznego szczęścia. Motywem pójścia drogą Błogosławieństw nie jest ziemskie tu i teraz, ale życie wieczne, co wyrażają formuły: „do nich należy królestwo niebieskie”, „oni będą pocieszeni”, „oni na własność posiadą ziemię” i tak dalej.

Nie jest to też droga niemożliwa. Poszedł nią Jezus, który stał się ubogi, aby dzielić z nami nasze ubóstwo; cieszy się z tymi, którzy się radują, i płacze z tymi, którzy płaczą; nie stosuje przemocy, okazuje miłosierdzie, wprowadza pokój... Drogą tą poszli święci. Ludzie tacy jak inni, ale otwarci na łaskę.

Z drogą Ośmiu Błogosławieństw jest jak z receptą. Lekarz ją wystawi, ale czy pacjent wykupi lek i zażyje zgodnie ze wskazaniami, to już sprawa pacjenta.

Różnica jest tu jednak taka, że „Lekarz” od Ośmiu Błogosławieństw jest nieustająco przy pacjencie, aby zareagować, gdy ten będzie tego potrzebował.

Notatka

„Jezus w Kazaniu na Górze wygłasza Osiem Błogosławieństw, w których naucza, że jeżeli będę:

- Boga stawiać na pierwszym miejscu i wybierać wartości duchowe;
- smuć się swoimi grzechami i z nich nawracać;
- pokorny, umiał(a) panować nad gniewem i chęcią zemsty;
- pragnąć świętości, czyli doskonałości w miłości;
- okazywać współczucie, przebaczać i pomagać bliźnim;
- przestrzegać Bożych przykazań;
- przywracać zgodę i życzliwe relacje między ludźmi;
- współcierpieć z Jezusem dla wartości wyższych, to osiągnę szczęście i to wieczne!!!

Korelacja z edukacją szkolną

- etyka: kodeks moralny; rozumienie szczęścia.